

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1878

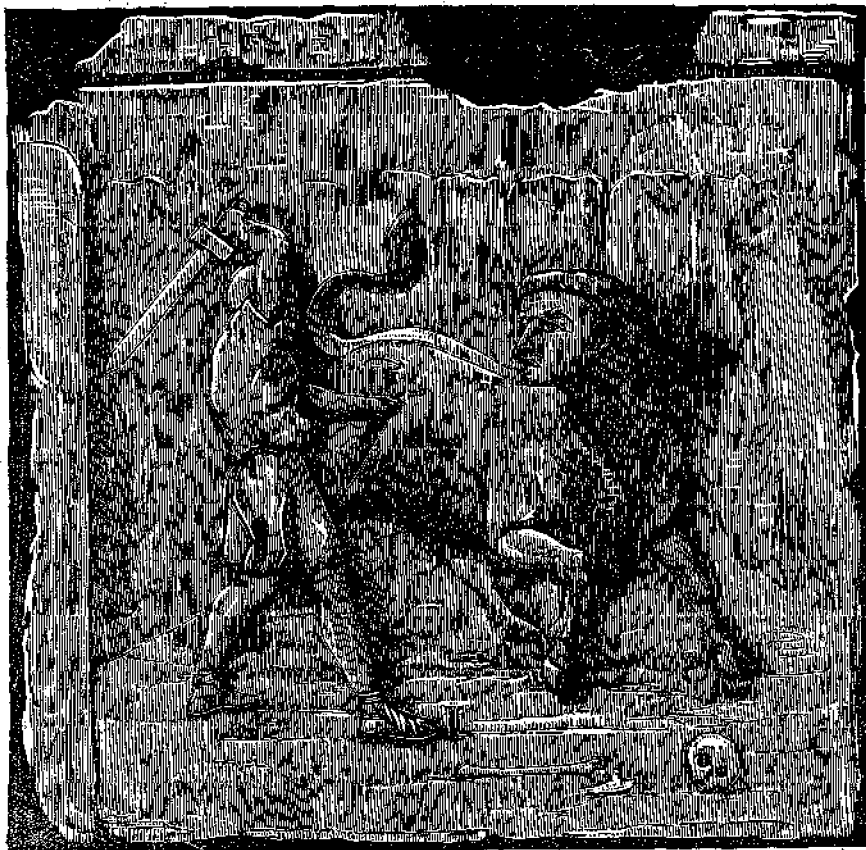
ΑΡΙΘ. 124.

Συνδρ. έτησίαι 'Αθηνών Δρ. 1.—
 " " 'Επαρχιών " 1.20
 " " 'Εξωτερικού " 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δόφ' 'Ερμού αριθ. 79

Γις οβόνα, εκτός των τακτικῶν αὐτῆς ἀναγκαστικῶν. στέλλεται ἡ ἐφημερίς τῶν παιδῶν ἀνευ προλήρωμης.

Ὁ Θησεύς φονεῖ τὸν Μινώταυρον ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν τὸ τέρας τοῦτο τῆς Κρήτης, ἐκήρυξεν εἰς τοὺς Κρήτας, ὅτι τόσον ἤ-
 ἦτο τέκνον τῆς Πασιφάης, τῆς γυναικὸς τοῦ Μίνωος γαπᾶτο ὑπὸ τῶν θεῶν, ὥστε εἶ,τι τοὺς ἐζήτει, τὸ ἐ-
 καί τινος ταύρου, ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς θαλάσσης λάμβανε· πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων του προσευ-
 ᾶς ἐφεξῆς· Ὁ Μίνωος ἐπιθυμῶν νὰ γείνη βασιλεὺς χήθη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ταῦρος, καί, ὡ τοῦ

θαύματος! ἀμέσως ἐπήδησεν ἐκ τοῦ ὕδατος ὠραῖός τις ταῦρος, τὸν ὁποῖον ἤμεις, ἀντὶ τῆς θυσιάσης κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἐφύλαξε διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἐθυσίασεν ἄλλον χειρότερον. Τοῦτο ὁ θεὸς τῆς θαλάσσης ἐθεώρησεν ὡς προσβολὴν καὶ ἔκαμεν, ὥστε τὸ γεννηθὲν ἐκ τῆς γυναικὸς τοῦ Πασιφάης τέκνον νὰ ἦναι τέρας, ἔχον κεφαλὴν ἀνθρώπου καὶ σῶμα βοῦς!

Τὸ τέρας τοῦτο ὁ Μίνως ἔκλεισεν εἰς τινα λαβύρινθον πλησίον τῆς Κνωσοῦ καὶ εἰς βορᾶν αὐτοῦ ἐριπτε κατ' ἔτος τοὺς δέκα νέους, τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι ἔδιδον εἰς αὐτὸν ὡς φόρον ὑποταγῆς.

Ὁ Θραεὺς ἄποσταλαῖς εἰς Κρήτην μετὰ ἐννέα ἄλλων συμπολιτῶν τοῦ καὶ ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνως Ἀριάδνης εἰσῆλθεν εἰς τὸν λαβύρινθον καὶ εὗραν τὸν Μινώταυρον, τὸν ἐρόννευσε καὶ διὰ τῆς βοήθειάς τῆς κλωστής, τῆς ὁποίας τὴν μίαν ἄκρην ἔδεσεν εἰς τὸ στόμιον τοῦ λαβυρίνθου καὶ τὴν ἄλλην ἐκράτει αὐτὸς, ἐξῆλθε καὶ λαβὼν μαζὺ τοῦ τὴν Ἀριάδνην, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπαλλάξας οὕτω πως τὴν πατρίδα τοῦ τοῦ φόρου ἐκείνου τοῦ αἵματος.

Ο ΛΑΞΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΛΑΞΕΛΦΗ.

(ἰδὲ προηγ. ἀριθμὸν.)

Οὐδέποτε εἶχε προφέρει λέγειν περὶ τοιούτων πραγμάτων ὁ Ἐμμανουὴλ πρὸς τὴν ἀδελφὴν του, ὥστε αὐτὴ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἀσφάλειά της ἐχρεωστεῖτο εἰς τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν οὗτος εἶχεν ἐπὶ τῶν ἱερέων ἕνεκα τῆς ἐντελοῦς αὐτοῦ ἀφωσίσεως εἰς τὰ συμμέροντα τῆς ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιρροὴ του δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποτρέψῃ ἐντελῶς τὴν ὑπόψιν καὶ τὴν ἐρευρῶν τοῦ Πάτερ Φερνάνδου, διότι οὗτος ἐθεδαίωσε τὸν Ἐμμανουὴλ, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἀφήσῃ τὴν Ἰσαβέλλαν ἐν ἰσυχίᾳ, ἐνῶ ἐφρόνει καὶ ἐπραττεν ἐναντίον τῶν δογμάτων τῆς ἐκκλησίας· ἐπρότεινε δὲ εἰς αὐτὸν νὰ εὗρῃ δι' αὐτὴν σὺντροφὸν τινα, —κυρίαν ἡλικιωμένην καὶ εἰς τὸ ἄκρον θρησκον, διὰ τῆς ἐπιρροῆς τῆς ὁποίας ἤλπικε νὰ φέρῃ τὸ ἀπολωλὸς τοῦτο πρόβατον ἐντὸς τοῦ ποιμνίου. Ὁ Ἐμμανουὴλ οὐδεμίαν ἔκαμεν ἀντίστασιν εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ ἱερέως, δὲν ἤλπικεν ἄλλως ὅτι ἡ κυρία αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ καταρθώσῃ τι, διότι ὅσον περισσότερο παρετήρει τὴν ἀδελφὴν του, τόσοσον ἀνεκάλυπτε καὶ νέας ἐνδείξεις σταθεροῦ χαρακτῆρος καὶ ἐγνώριζεν, ὅτι ὑπὸ τὴν γλυκεῖαν καὶ καλὴν αὐτῆς συμπεριφορὰν ὑπῆρχον βαθεῖως ἐρριζωμένοι αἱ βάσεις ἀτρομῆτου καὶ ἀκεραίου πνεύματος, τὸ ὁποῖον οὔτε βάσανα, οὔτε θάνατος θὰ ἠδύνατο νὰ διασειώσῃ. Ἡ Ἰσαβέλλα οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῶν συμβουλῶν καὶ σχέσεων τούτων, ἔτε δὲ ὁ ἀδελφὸς της ἐβούλησεν εἰς αὐτὴν τὴν κυρίαν, ἥτις ἔμελλε

να χρησιμεύσῃ ὡς σὺντροφος καὶ πνευματικὸς ὀδηγὸς αὐτῆς, ἐδέχθη αὐτὴν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς γλυκύτητος, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλως συμπαθεῖα μεταξὺ αὐτῶν, ὥστε ἡ συμπεριφορὰ ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλας ἦτο ἀπλῶς ἐβγενῆς, ἄνευ αἰσθημάτων φιλίας.

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲ Βαράνζας ἦτο ταχτικὸς εἰς τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του, καὶ δὲ μόνος ἐξ ὄλων τῶν γνωρίμων τοῦ Ἐμμανουὴλ ἐσύχναζεν ἐλευθέρως εἰς τὴν οἰκίαν του, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πένθους τῆς Ἰσαβέλλας· εἰς τὸν Κωνσταντῖνον μόνον ὁ Ἐμμανουὴλ εἶχεν ὀμιλήσει περὶ τῆς αἰρέσεως τῆς ἀδελφῆς του καὶ περὶ τῶν φόβων του, μήπως διὰ τῆς ἐπιμονῆς της ἐπισύρῃ ἐφ' ἑαυτὴν τὴν ἐκδίκησιν τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο πλήρης ἀνησυχίας καὶ λύπης, διότι ὁ ἴδιος ἦτο σταθερὸς συνήγορος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐλυπεῖτο βλέπων τὴν ἀδελφὴν τοῦ ἀρίστου αὐτοῦ φίλου, πεπλανημένην, (ὡς ἐφαντάζετο) εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς αἰρέσεως. Οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν ἑσπέραν τινα εἰς τὸν κήπον· τὴν ἡμέραν δὲ ἐκείνην ἦτο ἑορτὴ ἁγίου πνός, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα μὴ θελήσασα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶχε κλεισθῆ εἰς τὸ δωμάτιόν της· ὁ Ἐμμανουὴλ ἐπιστρέφας ἀπὸ τὴν λειτουργίαν εὗρε τὸν Κωνσταντῖνον περιμένοντα αὐτόν. «Ἦθελα νὰ σοὶ ὀμιλήσω περὶ ἐμπορικῶν τιμῶν ὑποθέσεων,» εἶπεν ὁ δὲ Βαράνζας, — «ἀλλὰ τί ἔχεις; φαίνεται τόσοσόν περιλυτός!» «Καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι περιλυτός; Ὁ Πάτερ Φερνάνδος λέγει ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ὑπομείνῃ. Ἡ ἐπιμονὴ τῆς Ἰσαβέλλας ἐπέαιρεν ἤδη τὴν προσοχὴν ἄλλων, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος κινδυνεύει ἐὰν δὲν τιμωρήσῃ αὐτήν. Πῶς θὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὕτη, Κωνσταντῖνε!»

«Ποτὲ δὲν βλέπω τὸ φρούριον τοῦ Τριάντα χωρὶς νὰ φριξῶ,» ἀπεκρίθη ὁ φίλος του «ἡ δὲ καρδία μου ταρασσεται ὅσκις βλέπω κατασκόπον διαβαίνοντα τὴν ὁδὸν πλησίον τῆς οἰκίας σου. Ὅταν σκέπτηται τις, ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες δὲν ἐξαιροῦνται ἐκ τῶν βασάνων, φρίττει πολλὰ κυρία, σχεδὸν ἐπίσης καλὰ καὶ ὠραῖα ὡς ἡ ἀδελφὴ σου, ἐθασανίσθησαν, ἐστρεβλώθησαν καὶ ἤδη κείνται ἐντὸς τῶν τρομερῶν ἐκείνων εἰρητῶν!»

«Δὲν βλέπω οὐδεμίαν ἐλπίδα, ἐὰν ἐπιμένῃ. Οὐδὲ δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Σεβίλλην» ὁ Πάτερ Φερνάνδος οὐδέποτε θέλει ἐπιτρέψῃ αὐτό. Ὅχι, ἐνταῦθα δύναται νὰ ἦναι ἀσφαλῆς, ἐὰν μόνον ἐγκαταλείψῃ τὰς παραλόγους καὶ ἀλεθρίας δοξασίας της. Φοβοῦμαι ἡμῶς ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν, διότι οὐδὲ ἐξωτερικῶς ἀκόμη θέλει νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Πᾶσαι δὲ αἱ παρακλήσεις, αἱ προτροπαὶ, καὶ αἱ ἀπειλαὶ οὐδεμίαν ἔχουν ἰσχύν. Τί θὰ συμβῇ καὶ ἐγὼ δὲν ἠξέσρω.» (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΜΟΥ.

«Έλα νά ἴδης τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς τὸ μνήμα,» μοι εἶπεν ἐν μικρὸν κοράσιον λαβὸν με ἐκ τῆς χειρὸς ἐνῶ ἤνοιγον τὴν θύραν τοῦ κοιμητηρίου.

«Διὰ τί νά ὑπάγω νά ἴδω τὸ μνήμα τῆς ἀδελφῆς σου, μικρά μου;» εἶπον.

«Ἐπειδὴ,» ἀπεκρίνατο τὸ τετραετὲς κοράσιον, «θέλω νά ἴδης ποῦ ἔθεσαν τὴν ἀδελφήν μου Ἐλένην.»

«ὦ! πόσον συγκινητικὴ ἦτο ἡ παράκλησίς του, πόσον δὲ συγκινητικὸς ὁ τρόπος μεθ' οὗ μὲ παρακάλει! — «Έλα νά ἴδης ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἐλένην μου,» διότι ἐφαίνετο ὅτι ἡ λύπη τα ἦτο ἐγκάρδιος καὶ ἐνδύμυχος.

Τὸ ἔλαβον τότε εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι δὲν ἤδυνάμην νά μὴ τὸ ἀγαπήσω, ἔπειτα δὲ πάλιν ἀφήσας αὐτὸ κατὰ ἐπροχωρήσαμεν ὁμῶς διὰ νά ἴδωμεν πῶ ἔκειτο ἡ Ἐλένη. Ἀποῦ ἐθαδίασαμεν πολλὰς ὁδοὺς καὶ ἐκάμαμεν πολλοὺς ἐλιγμούς, ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους εἰς μέρος ὅπου ὑπὸ τὰ κατὰσσια καὶ μελαγχολικὰ δένδρα ἦτο τὸ μονήρες μνήμα τῆς Ἐλένης.

Ὁ μικρὸς μου σύντροφος ἀμέσως ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν δροσερῶν χόρτων καὶ μετὰ θερμῶν δακρῶων λύπης καταβρέοντων χροὺνηδὸν ἐκ τῶν παρειῶν αὐτοῦ εἶπε «Ἰδοὺ ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἐλένην μου.»

«Καὶ ποία ἦτο ἡ Ἐλένη, τέκνον μου,» ἠρώτησα — ἦτο ἀδελφή σου;»

«Μάλιστα ἀδελφή μου.»

«Ἄλλὰ διατί ἔθεσαν αὐτὴν ἐνταῦθα;»

«ὦ, τῆς Ἐλένης τὸ πρόσωπον ἦτο λίαν πελιδνὸν, τὰ χεῖλη τῆς ἔγειναν ὠχρὰ, αἱ χεῖρές τῆς ξηραί· μοι εἶπον δὲ ὅτι ἀπέθανε καὶ ἔθεσαν αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ ψυχρὸν μνήμα καὶ ποτὲ πλέον δὲν θέλω τὴν ἴδει!»

Τὸ μικρὸν τοῦτο πλάσμα τότε ἐφαίνετο λίαν καταπεπικραμένον, καθίσαν δὲ περιλυπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκλαίει πικρότατα.

«Ἄλλ', εἶπον, ἐνῶ ἐξέτεινα τὴν χεῖρά μου ἵνα ἀπομακρύνω αὐτὸ ἀπὸ τῆς μελαγχολικῆς ταύτης σκηνῆς, δὲν πρέπει νά κλαίης τόσον πολύ. Πόσων ἐτῶν ἦτο ἡ ἀδελφή σου Ἠξέυρεις;»

«Ὅχι, δὲν ἤξέυρω, κυρία, ἀλλ' ἦτο ὑψηλότερα ἐμοῦ, καὶ συνεβίβζε νά παίζῃ μετ' ἐμοῦ καὶ νά μὲ διδάσκη νά προσεύχωμαι εἰς τὸν μέγαν Θεόν. Ἄλλα τώρα δὲν ἔχω συμπαικτὴν ὡς αὐτήν.»

Εἶδον ὅτι ἦτο μάταιον νά ἐπιχειρησῶ νά διδάξω τὸσον μικρὸν παιδίον τὴν χριστιανικὴν ὑποταγὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅθεν τῇ εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὸν οὐρανὸν ἄνω, εἶπεν, «ὅτι τὸ χῶμα ἐπιστρέφει εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐλήφθη καὶ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν Θεόν ὅστις ἔδωκεν αὐτό.» Τοῦτο παρέστησα μὲ ὅσον ἡδυνάμην ἀπλοῦν τρόπον, καὶ μετὰ μακρὰν συν-

ομιλίαν ἀπεχωρίσθημεν. Ἄλλ' οὐδέποτε θέλω λησμονήσαι τοὺς λόγους του. «Έλα νά μῆδης ποῦ ἔθεσαν τὴν Ἐλένην μου!»

ΑΝΑΛΟΓΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΟΥΧΟΥ ΚΑΙ ΦΩΤΟΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΤΟΝΩΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ.

Τὸ φῶς εἶναι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ὅ,τι ὁ ἦχος εἰς τὸ οὖς. Ὅπως οὗτος ἀποτελεῖται ὑπὸ τῶν κυματισμῶν τοῦ ἀέρος, οὕτω καὶ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν τῶ αἰθέρος, ὅστις εἶναι ὅλη πολὺ λεπτοτέρα τοῦ ἀέρος διασχυμμένη καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἐνῶ ὁ ἀῆρ περιτριζέται μόνον εἰς τὴν ἀτμοσφαιρὰν μας.

Ὅπως ὁ ἦχος δὲν ἀφαιρεῖ μέρος τῆς ὕλης τοῦ ἠχοῦντος σώματος, οὕτω καὶ τὸ φῶς δὲν ἀφαιρεῖ μέρος τοῦ φέγγοντος σώματος καὶ μεταδιθάζει αὐτὸ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιστάσεις τὸ γενόμενον αἰσθημα εἶναι ἄπλῶς ἀποτέλεσμα τῶν κυματισμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σώματα κρούμενα ἢ θερμαινόμενα καὶ καιόμενα ἐμβάλλουσι τὸν ἀέρα καὶ αἰθέρα.

Ὁ μόνον δὲ τὸ φῶς ἐν γένει εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κυματισμῶν τοῦ αἰθέρος, ἀλλὰ καὶ ἡ θερμότης καὶ αὐτὰ τὰ ὠραία χρώματα, τὰ ὁποῖα μπόσον θέλγουσι τὴν ὄρασιν ἡμῶν.

Πῶς καταβρόβη νά γνωσθῇ τοῦτο ὅσοι τῶν ἀναγνωστῶν μου εὐτυχήσωσι νά σπουδάσωσι εἰς ἀνώτερα ἐκπαιδευτήρια θὰ μάθωσιν· ἐγὼ θὰ περιορισθῶ ἐνταῦθα μόνον εἰς τὸ νά δώσω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν πειραμάτων τῆς ἐπιστήμης πρὸς γινῶσιν πάντων· μὴ δυσπιστήσετε δὲ, καλοὶ μου ἀναγνώσται, εἰς τὰ γραφόμενα, βλέποντες τὸ ἐξάισιον τῶν ἀριθμῶν· διότι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς πολὺ μεγαλειτέρως τοῦτων δύναται νά ἀριθμήσῃ.

Κατὰ τὰ γενόμενα πειράματα τὰ μόρια πάσης ὕλης θερμαινόμενα τίθενται εἰς δόνησιν, εἴτε κίνησιν, ἂν καὶ ἀνεπαίσθητον εἰς ἡμᾶς· αἱ δόνησεις αὗται διὰ τῆς αἰσθήσεως τῆς θερμότητος αἰσθάνουσι καὶ μεταδίδονται εἰς τὸν περίε αἰθέρα, καὶ ὅταν μὲν ἦναι ὀλίγαι κατὰ δευτερόλεπτον δὲν παράγουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπινον κἀνὸν αἰσθημα, ὅταν ἕως φθάσωσι πληθυσίον τοῦ ἀριθ. τῶν 400 δισεκατομμυρίων κατὰ δευτερόλεπτον, παράγουσι τὸ αἰσθημα τῆς θερμότητος· ὅταν φθάσωσι τὸν ἀριθμὸν 400 δισ. γενῶσιν τὸ αἰσθημα τοῦ φωτός· ὅταν τὸν 480 δισ. χρῶμα ἐρυθροῦν· ὅταν ὑπερβῶσι τοῦτον, κίτρινον· ὅταν καὶ τοῦτον προάσωσι· ὅταν καὶ τοῦτον κυανοῦν· ὅταν καὶ τοῦτον ἰώδες· ὅταν δὲ καὶ τοῦτον, ὁ ὀφθαλμὸς παύει ἀπὸ τοῦ νά ἔχῃ αἰσθησιν οἰανδήποτε φωτός.

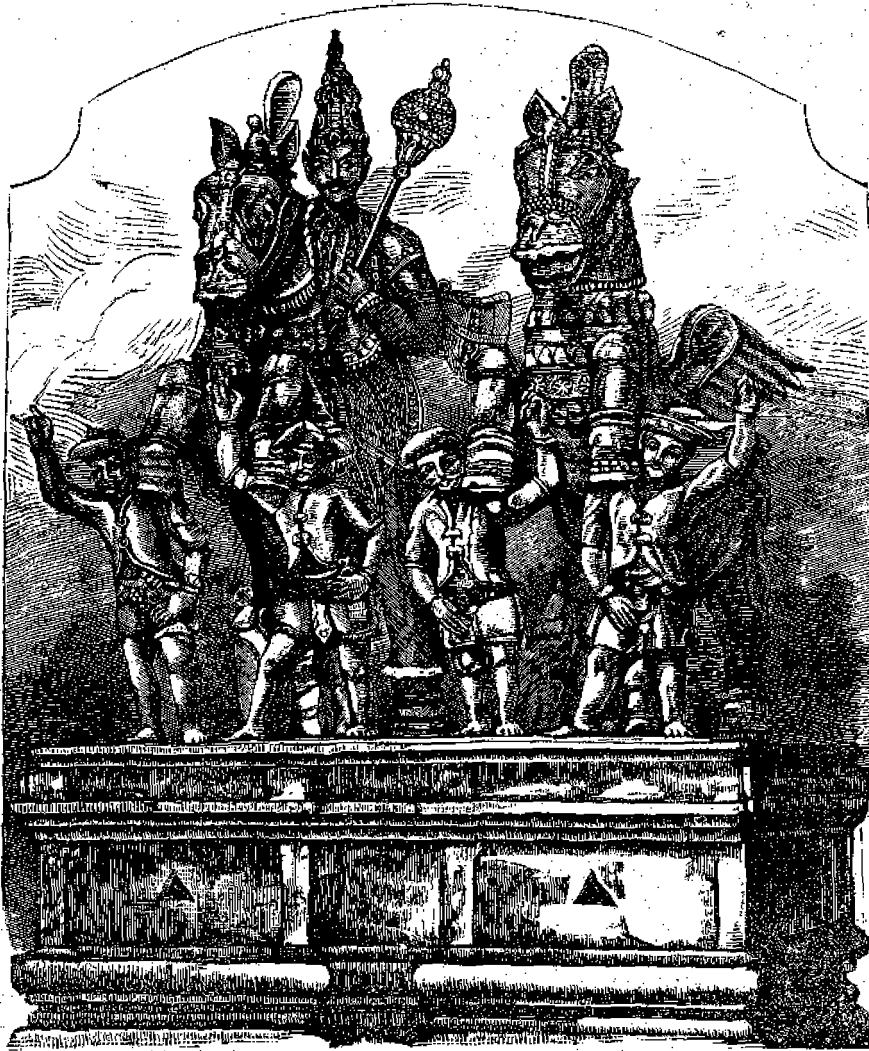
Κατὰ ταῦτα λοιπὸν θερμότης, φῶς, χρώματα δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ αἰσθημα παραγόμενον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου δι' ὀρισμένου ἀριθμοῦ κυματι-

αμῶν αἰθέρος εἰς ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα—ἐν δευτερόλεπτον I ὅπως καὶ οἱ πολυποίκιλοι μουσικολογῆχος δὲν εἶναι ἄλλο εἰμῆ αἰσθημα παραγόμενον εἰς τὸ οὐδ' ὑπ' ὠρισμένου ἀριθμοῦ ἀρμονικῶν κυμάνσεων ἀέρος εἰς ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα.

Πόσον θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύρια, πάντα ἐν σοφία ἐποίησας!

ρον μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἐλέφαντας. Ὁ ἐκ γόφου οὗτος στρατὸς τίθεται ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ Ἀἰενάρ· πλησιέστερον δὲ τῆς πόλης ὑπάρχουσι τὰ ἀγάλματα ἑπτὰ παρθένων, — τῶν βασιλισσῶν τῶν Δαιμόνων, ἐφ' ὧν ἄρχει ὁ Ἀἰενάρ, διότι αὐτὸς εἶναι Κύριος τῶν καταχθονίων, πνευμάτων καὶ φαντασμάτων.

Ὁ κατὰ πρῶτον βλέπων τὰς μεγαλοπρεπεῖς ταύτας μορφὰς κινεῖται, φυσικῶς, εἰς τὸ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ εἰ-

Ἵνασπιστὰι τοῦ θεοῦ Ἀἰενάρ.

ΑἸΕΝΑΡ.

Ἡ προκειμένη εἰκονογραφία περιιστᾷ τοὺς ἐρίππουσ σωματοφύλακας μίᾱς τῶν ἐπισήμων θεοτήτων τῆς Νοτίου Ἰνδίας. Οἱ σωματοφύλακες οὗτοι εἶναι κατεσκευασμένοι ἐκ γόφου γιγαντείου μεγέθους, ἐνίοτε 20 πόδων τῆ ὕψους καὶ 40 τὸ μήκος! ἀκολουθοῦνται δὲ ὑπὸ πεζῶν στρατιωτῶν μικροτέρου μεγέθους, οἵτινες φέ-

ρη ναὸν ἀνάλογον τοῦ κάλλους καὶ μεγέθους αὐτῶν. Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἔχει οὕτω, διότι οἱ ναοὶ τοῦ παραδόξου τούτου θεοῦ εἶναι γενικῶς μικροί, 8—10 πόδων τὸ ὕψος, ἐκ πλίνθων, ἀνευ παραθύρων ἢ ἄλλης τιμῆς ὀπῆς, ἐκτὸς μικρᾶς τινοῦ θύρας· τὸ δ' ἐντὸς αὐτοῦ ἀγάλματι του εἶναι ἀγροῦκόν τι ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἐκ ξύλου ἢ μαρμάρου.

Και όμως εκατομμύρια εκατομμυρίων ανθρώπων προσκυνῶν αὐτὸ εἰς τὰ μεσημβρινὰ τῶν Ἰνδιῶν. Δὲν ὑπάρχει χωρίον, δὲν ὑπάρχει ἀγρὸς, δὲν ὑπάρχει ὄρος, ἐπιὸ θεὸς οὗτος νὰ μὴ ἔχη ναῖδιον. Λατρεύεται δὲ ἰδίως ὡς θεὸς τῶν χωρίων καὶ τῶν ἀγρῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Κέριος, καὶ μυριάδες ἀναθημάτων προσφέρονται καὶ ἄς 100 χιλιάδας τῶν ἐσκοτισμένων τούτων ἀδελφῶν μας καὶ νὰ φέρουν αὐτοὺς εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἐλπίζεται δὲ ὅτι σὺν τῇ χρόνῳ καὶ τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Θεοῦ ὁλόκληρος ὁ μέγας ἐκεῖνος πληθυσμὸς τῆς Ἰνδίας θὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Χριστὸν καὶ αὐτὸν θ' ἀναγνωρίσῃ Κόριον.

Ἡ Μικρὰ Ἀγγαία καὶ τὸ τσάι της.

προσευχῶν ἀναπέμπονται καθ' ἐκάστην εἰς αὐτὸν ὑπὸ λογικῶν καὶ ἀθανάτων ὄντων, ἀλλ' ἐσκοτισμένων τῶν νοῶν ὑπὸ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ ἀμαρτίας.

Εὐτυχῶς τὸ Εὐαγγέλιον ἤρφατο τὴν σωτήριον αὐτοῦ ἐργασίαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν. Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοὶ ἱεραπόστολοι κατάρθωσαν νὰ φωτίσωσι περι-

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΑΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΣΑΙ ΤΗΣ.

Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ μικρὰν κόρην καὶ ζουσαν τὴν οἰκοδέσποιναν· δεικνύει δὲ λίαν σαφῶς πῶσον ἰσχυρὰ εἶναι τὰ γυναικεία αἰσθήματα καὶ τὸ ἐνστικτον, ἀκόμη καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Τὸ μικρὸν

κοράσιον είναι μικρογραφία τις τῆς γυναικός· ἀγαπᾷ τὰς κόκυλλας τῆς, περιποιεῖται, τιμωρεῖ καὶ χαϊδεύει αὐτὰς ἀπαράλλακτα καθὼς ἡ μητέρα τὰ τέκνα τῆς. Φαντάζεται τὸν ἑαυτῶν τῆς οικοδόσκουσαν καθὼς τὴν μητέρα τῆς, καὶ τακτοποιεῖ τὰ ἐπιπλα τῆς κόκυλλας τῆς προσποιεῖται ὅτι μαγειρεύει, κάμνει ἐπισκέψεις μετὰ τῶν τέκνων τῆς, κτλ. κτλ.

Ἡ ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ παριστανομένη μικρὰ Ἀγλαία κρατοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν κόκυλλαν τῆς κίνει μετ' αὐτῆς τὸ τσάϊον· φαίνεται δὲ ἐπίσης σοβαρὰ καὶ ἐνσχολημένη ὡς νὰ ἦτο μήτηρ εἰς τὴν οἰκογενεακὴν τράπεζαν. Τὰ ὄραϊα ἐκεῖνα φιλιζάνια καὶ πιπέλλα εἶναι δῶρον τῆ πατρὸς τῆς. Ἡ ἀγαπητὴ τῆς μαμὰ ἠσθένησε εἶναι δ' εἰσέτι κλινήρης, ἀλλ' εἰς ἀνάρρωσιν, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν διὰ τὴν καλὴν τῆς διαγωγὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς παρεκάλεσε τὸν πατέρα νὰ ἀγοράσῃ δι' αὐτὴν τὸ ὄραϊον καὶ ὠφέλιμον τοῦτο παιγνίδιον. Ἡ Ἀγλαία εἶναι χυδαίως ἀνταμειβθεῖσα καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὴν διπλάσιως ἀνταμειβθεῖσαν διὰ τὰς προσπάθειάς τῆς ἕως ἐκτελέσῃ πάντα τῆς τὰ καθήκοντα εὐδαιμονίως, ὅταν οὐδεὶς ἐδλεπευ αὐτὴν. Ἡ δὲ ἀνταμοιβὴ ἦτο γλυκύτερα, καθ' ὅσον δὲν περιέμενε αὐτὴν. «Ὅτε ἠσθένει ἡ ἀγαπητὴ τῆς μητῆρ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, — «Ἄ, τώρα δε σηκωθῶ ἔνωρίς, καὶ δε ἀρχίσω καλά τὴν ἡμέραν.» Δὲν ἐφώναζε δὲ, ὅταν ἡ τροφὸς τὴν ἐκένιζε καὶ ἐτραβᾶ τὰ μαλλιά τῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔκαμνε τὴν προσευχὴν τῆς παρακαλῶσα πρὸ πάντων τῶν Θεῶν νὰ κάμῃ καλὰ τὴν μητέρα τῆς, ἔπειτα προσευμαίτιζεν ἠσυχῶς, ἀφοῦ δὲ ἐτελειώονεν, ἐπορεύετο ἄνευ κρότου πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς μητρός τῆς, καὶ τὴν ἐφίλει λέγουσα, «Θὰ ἦμαι καὶ σήμερον καλὴ, μαμὰ, ὥστε πρέπει νὰ γείνης καλὰ ἀκόμη γρηγορώτερα.» Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, δρον ἐμάνθανε τὰ ὀλίγα τῆς μαθήματα, ὑστερον δὲ ἐξήρχετο εἰς τὸν κήπον καὶ ἐπαίξε πάλιν ἠσυχῶς, ἕως μὴ ἀνηυχήσῃ τὴν μητέρα τῆς. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐξήρχετο εἰς τὸν περίπατον· τὸ ἑσπέρας δε ἔλεγε τὰ μαθήματά τῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἐπισκέπτετο καὶ πάλιν τὴν μαμὰ τῆς, καὶ ἐπλάτταζεν εἰς τὴν κλινὴν τῆς ὀλίγον μετὰ τὰς ὀκτώ. Τοιαύτη ἡσυχος καὶ καλὴ διαγωγή ἔκρεπε ν' ἀνταμειβθῆ. Ἰσοῦ δὲ μετὰ πόσης χαρᾶς παίξει τὴν οικοδόσκουσαν. Προσέχει δὲ παρὰ πολὺ νὰ κάμῃ ἀκριβῶς καθὼς ἡ μαμὰ τῆς, ὥστε νὰ δύναιται καὶ αὐτὴ νὰ καθῆται ἐπὶ κεφαλῆς τῆς τραπέζης καὶ νὰ διδῇ τὸν καφφέ καὶ τὸ τσάϊον εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, ὅταν ἡλικιωθῆ!

ὕπο Μ. Κ.

Ο ΑΘΕΟΣ.

Τίς ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι μᾶλλον ἀνόητος, μᾶλλον δου-

στοχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνο, ὅστις εἶναι ἄθεος; Ἐυκολώτερον δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν ὑπῆρξε, ἢ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, διότι αὐτὸς μὲν εἶχεν ἀρχὴν, ἢ ἔχῃ δὲ καὶ τέλος, ἐνῷ μὲ τὸν Θεὸν οὐδὲν ἐκ τούτων συμβαίνει. Ὅστις δὲν ἀναγνωρίζει τοῦτο εἶναι μωρός, διότι τί εἶναι ἀλογώτερον εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὸ νὰ νομίζῃ τις, ὅτι ὀλόκληρον τὸ ἔξοχον καὶ ἄπειρον σύμπαν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς τύχης, ἐνῷ βλέπει ὅτι διη ἡ ἐπιτηδευότης τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν δὲν δύναται νὰ κατασκευάσῃ ἔν δοτράκον; Τὸ νὰ βλέπῃ τις ἀποτελέσματα ἄνευ αἰτίας, καλὴν διοίκησιν ἄνευ διοικητοῦ, κόκλον ἄνευ κέντρου, χρόνον ἄνευ αἰωνιότητος, δευτέρον τι ἄνευ πρώτου, πρᾶγμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχὴ δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐπομένως νὰ μὴ ἐννοῇ ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἔργον αὐτοῦ ἄνευ ἀρχῆς. — ταῦτα πάντα εἶναι τόσον ἐναντία εἰς τὸ λογικὸν τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ὥστε ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἐννοεῖ τὴν ἀνοησίαν αὐτῶν, πρέπει νὰ ἦναι τῷ ὄντι κτήνος κατὰ τὴν διάνοιαν. Καὶ τοιοῦτος εἶναι δυστοχῶς ὁ ἄθεος. «Ὁ μωρός εἶπεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, Δὲν ὑπάρχει Θεός.» Οὗτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ. Τὸ πλάσμα λέγει ὅτι δὲν ἐπλάσθη ὑπ' οὐδενός, — ἡ γλώσσα, ἥτις δὲν ἐδίδαξεν ἑαυτὴν νὰ λαλῆ, ὁμιλεῖ κατὰ τοῦ δωρήσαντος εἰς αὐτὴν τὴν δύναμιν ταύτην, λέγουσα ὅτι τὸ ἦδη πλάσθην ὑπῆρχε, ὁ δὲ πλάσας αὐτὸ ποτὲ δὲν ὑπῆρξε! Ἡ μωρία αὕτη εἶναι ἄπειρος ὡς τὸ σύμπαν, καὶ ὅμως δι' αὐτῆς ὁ διάβολος δὲν κατάρθωσε πολὺ· διότι οἱ πειθόμενοι εἰς τοὺς λόγους τοῦ ὑπῆρξαν πάντοτε ἄθλιοι, ἐκείνοι δὲ, οἵτινες φαντάζονται ὅτι εἶναι ἀειόλογον πρᾶγμα νὰ σατορίζωσι τοιοῦτοτρόπως τὸν Θεόν, περιμένον διπλάσιον τιμωρίαν εἰς τὸν μέλλοντα κόσμον, καθόσον ἐκπληροῦσι τὰς λέξεις τῆς Γραφῆς, — αὐτοὶ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐμποδίζουσαν ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσέλθωσιν. v

Τὰ γενέθλια

Οἱ Πέρσαι τὸ πάλαι ἐτήμιον πλείστορον πάσης ἄλλης τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἕκαστος ἐγεννᾶτο τὴν ἡμέραν ταύτην ἐώρταζον δι' ἀφθονωτάτου συμποσίου, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ μὲν πλοῦσοι παρέθετον ἕνα βοῦν, ἕνα ἵππον, ἕνα θνον καὶ μίαν κάμηλον ἐψημμένα ὀλόκληρα εἰς κλιβάνους· οἱ δὲ πτωχότεροι παρασκευάζον μικρότερα ξῶα· ὥστε τὸ νὰ ἐωρτάζῃ τις διὰ συμποσίου τὰ γενέθλια εἶναι συνήθεια ἀρχαιοτάτη.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ

Ἐνώπιόν των ἔχρουν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται τὴν εἰκόνα ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός — τοῦ Λουθήρου — τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀναμορφώσεως.

Ὁ Λούθηρος ἐγεννήθη τὴν 10 Νοεμβρίου 1473 ἐν Ἐισλεβεν πόλει τῆς Σαξονίας ἐκ γονέων πτωχῶν καὶ ἀφανῶν· μὴ δυνάμενος δὲ νὰ πληρώσῃ τὴν μεγάλην τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὴν σπουδὴν, ἔνεκα ἀνεξείας, προσεπο-

ναγικὸν τάγμα τῶν Βενεδικτίνων, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἤρχισε νὰ σπουδάζῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα· πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπεσκέπτετο συχνὰ τὰς δημοσίας βιβλιοθήκας, εἰς μίαν τῶν ὁποίων, κατὰ τύχην εἶρε ποτε ἐν ἀντίτυπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς φυλαττόμενον διὰ ἀλόσου εἰς τὴν βιβλιοθήκην! τόσον σπανία ἦτο ἡ Γραφή κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν Εὐρώπην, ὥστε ἐροβοῦντο μήπως χαθῆ καὶ τὸ ἐν ἑ-

Μαρτίνος Λούθηρος.

ρίζετο τὰ πρὸς τοῦτο μέσα περιερχόμενος τὴν χώραν καὶ μεταχειριζόμενος τὴν γλωσσὴν φωνῆν του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Νομικῆς, κατόπιν ὅμως ἔνεκα τοῦ αἰφνιδίου θανάτου φίλου τινὸς καὶ τῆς βαρείας νόσου, τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὑπέστη, ἀφῆκε τὴν σπουδὴν τῶν νομικῶν καὶ ἀπεφάσισε νὰ γείνη μοναχός, ἐναντίον δὲ τῶν προτροπῶν τῶν φίλων καὶ συγγενῶν του κατετάχθη εἰς τὸ μ-

κείνο ἀντιτυπον καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀλυσόδεσαν.

Διὰ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς ἠνοήθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λουθήρου καὶ ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζῆσῃ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ νὰ κηρύττῃ αὐτὸ εἰς τὸν λαόν.

Τοῦτο ἐξήγγειρε κατ' αὐτοῦ σφοδρὸν διωγμὸν ἐκ μέρους τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅπως ἄλλαι τινὲς πρὸ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Ἀγγλίαν θὰ καταστρέφετο

και αυτό, αν μη ισχυροί τινες ηγεμόνες της Γερμανίας δέν, ένηγκαλλίζοντο τας δοξασίας του και δέν τῷ παρείχον την προστασίαν των.

Ο Λουθήρος ἦτο ὄχι μόνον παιδευμένος, ἀλλὰ και ἀ-
τρήματός ἀνὴρ, και διὰ τοῦτο προσκλήθεις ποτε ἐνώπιον τῆς
ἐν Γουόρμ Διέτης, δπου παρήσαν ἐκτός τοῦ ισχυροῦ αυτοκρά-
τορος Καρόλου τοῦ Ε' 25 Ἐκλέκτορες, 24 Δούκες, 30 Ἄρχι-
επίσκοποι, Ἐπίσκοποι και ἡγούμενοι μοναστηρίων και πλήθος
ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν και πολιτικῶν ἀνδρῶν, και προτρα-
πείς νά ἀπαρηθῇ τὰς εὐαγγελικὰς δοξασίας του, οὗτ' ἐφο-
βήθη, οὔτε ἐνατέρηθη, ἀλλὰ μετά παρηγίας ἐπροσέκλεισε τοὺς
πάντας ν' ἀποδείξωσιν εἰς αὐτὸν τὴν πλάνην του ἐκ τῆς Γρα-
φῆς, προσέσας μετά φωνῆς σταθερὰς, ἂ' ἔάν δέν δύνασθε νά
μὲ δεῖξητε ἐκ τῆς Γραφῆς, ὅτι ἐδρίσκομαι εἰς πλάνην, ματαίως
μὲ προτρέπετε ν' ἀρηθῶ τὰς δοξασίας μου, τὰς ὁποίας ἐ-
σχημάτισα ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς, τοὺς προέτρεψε νά
μὴ καταδ' ὡκωσι τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Μετά τοῦτο ὁ Λουθήρος ἐξηκολούθει διδάσκων, κηρύττων
και συγγράφων ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου και ἐξῆσεν ἱκανὸν χρό-
νον, ὥστε νά ἴδῃ τὴν Ἀναμάρφωσιν εὐδοουμένην και προ-
δεύουσαν.

Ἡ ὠθησις, τὴν ὁποίαν ὁ Λουθήρος οὕτως ἔδωκεν ἐγένετο
αἰτία μεγάλων καλῶν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, διότι εἰς αὐτὴν
ὀφείλεται ἡ ἀναγέννησις τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν
και τῆς πολιτικῆς και θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας ὁ
κόσμος ἤδη ἀπολαμβάνει.

Ο Λουθήρος ἀπέθανε τὸ 1541 Φεβρ. 18 εἰς τὸ ἄσθον ἔτος
τῆς ἡλικίας του—ἀφήσας ἀξίεραστον οἰκογένειαν, ἀλλ' οὐδαίς
τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ ὑπάρχει ἤδη.

Οὔτω παρέρχονται τὰ γήϊνα και πᾶσα ἡ δόξα αὐτῶν. Πε-
ρὶ τοῦ Λουθήρου ὑπάρχουσι διάφορα ἑώρα και διδακτικά ἀ-
νέκδοτα, περὶ ὧν ἄλλοτε θά κάμωμεν λόγον.

ΤΡΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Διὰ τὴν Πρωτίαν.

1. Ποῖα καθήκοντα ἔχω νά ἐκτελέσω;
2. Ποῖον σφάλμα πρέπει νά διορθώσω;
3. Ποῖαν εὐχαριστήσιν δύναμαι νά προσένησω εἰς τοὺς
ἄλλους;

Δι' ἄλλην τὴν ἡμέραν.

1. Ὁ τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸς μὲ βλέπει.
2. Εἶμαι στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, και ὀφείλω νά μάχω-
μαι γενναίως ὑπὸ τὴν σημαίαν του.
3. Ἡ ἀπολεσθεῖσα ἡμέρα οὐδέποτε ἀνακτάται.

Διὰ τὴν ἑσπέραν.

1. Διὰ ποίας εὐεργεσίας και εὐλογίας τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμὲ ὀ-
φείλω νά δώσω εὐχαριστίας πρὸς αὐτόν;
2. Ποῖα παραπτώματα και ἀμαρτήματα ἔχω νά ἐξομολο-
γήθῶ;
3. Τί καλὸν και ὀφελίμον ἐδιδάχθην σήμερον;
(Εἰς τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

—Ὅπως δέν δύναται νά ὑπάρῃ νῦν πρὸ τῆς δό-
σεως τοῦ ἡλίου, οὕτως οὕτε δεσποτισμὸς εἰς ἔθνος πρὸ
τῆς ἀπαγορεύσεως ἢ καταστροφῆς τῆς ἐλευθεροτυπίας.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ὅνομα εἶμαι κύριον, φίλε,
Λεξικὸν τώρα νά εἶρηξαι στείλει!
Ἐκεῖ θά ἴδῃς ἐμὲ γραμμένον,
Φαρδὸν πλατῶν τε ἐξηλωμένον.
Τρισύλλαβον δὲ ἐμὲ κλοῦσιν
Καὶ εἰ στοιχεῖα μ' ἀποτελοῦσιν.
Ἄν ταῦτα πάντα ἀπαριθμήσῃς,
Ὅτι ἀξίζουσι θά ἐννοήσῃς,
Μονάδας δύο, ἐπὶ δὲ δεκάδας
Καὶ εἰ προσέτι ἑκατοντάδας.
Τὸ δνομὸ μου ἀνδρᾶς ἀρχαῖοι
Ἐφερον δύο κλεινοί, γενναῖοι,
Σοφοί, σπουδαῖοι, πολλῆς ἀξίας,
Προτερημάτων και σημασίας.
Κ' οἱ δύο ἦσαν Ἑλλήνων γένου,
Ἐοκάρπων δένδρων ἀκμαῖοι κλώνου.
Ἄν κ' ὁ εἰς πρῶτον εἰς τὴν Ἀσίαν
Τοῦ Φοῖβου εἶδε λάμψιν τὴν θείαν.
Οὗτος μὲν λάτρης τῆς Μούσης ἦτο,
Καὶ ὑπὸ ταύτης δὲ ἠνοῦετο.
Ὁ δ' ἄλλος ἦτο στρατάρχης μέγας
Ὅτε σοφὰ ἔργα, πράξεις γενναίας
Πολλὰ ποιήσας και κατορθώσας
Καὶ τὴν πατρίδα ἐλευθερώσας,
Σωτὴρ παρ' ὅλων ἐπευφημήσθη
Ἰῶν πολιτῶν του και ἐτιμήθη.
Ἄν μ' ἀφαιρέσῃς τὸ τρίτον γράμμα,
Ἐνώπιόν σου θά ἴδῃς πρᾶγμα,
Ὅ ν' ἀποκτήσῃς ποθεῖς μεγάλως
Ὅδ' ἰσὺ μόνος, ἀλλὰ πᾶς ἄλλος.
Αὐτὸ αἰτοῦμεν, στήν δέησίν μας,
Ὅς συντελοῦν πρὸς συντήρησίν μας.
Τὰ τρία πρῶτα ἐν χωρίσῃς
Ἄπο τὰ εἰς μου, θά ἀπορήσῃς,
Μόριον βλέπων πολλὰς ἐννοίας
Ἐμπεριέχον και σημασίας.
Τὸν τόνον τοῦτου ἀν μεταβάλλῃς,
Στὴν λήγουσάν του ἐν τὸν βάλῃς,
Ἡ ἐκπληξίς σου θ' ἀβέησῃ μάλλον,
Διότι θαῦμα θά ὄδῃς μέγαλον!
Θά ἴδῃς καὶ πολλά σημαῖνον,
Καλὰ, κακὰ τε ὅμοι ἠμφαῖνον! Κ.

Λύθεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνίγματα ος

Σ δ π ω ν,

Τὸ εἶπες μόνος ὁ εἰς Ἀθηνῶν Ξενοφῶν Στελάκης.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τίς τῶν προφητῶν προέειπε τὴν κατάλυσιν τῆς Περσικῆς
μοναρχίας ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων; (Ἀλεξάνδρου.)
2. Διὰ τί ὁ Χριστὸς δέν ἔκαμε πολλὰ θαύματα εἰς τὴν ἰδίαν
του πατρίδα;
3. Ποῖα εἶναι τὰ κέρτα προσόντα τοῦ ἐπισκόπου;